

en ret betydelig Byrde, der omtrent i Gennemsnit svarer til, hvad der nu ydes som Konsulatsafgifter af Stibe, men den er jo ganske forsvindende i Sammenligning med den Stibsafgift, der for kort siden blev borttagen fra Stibsfarten, og som lød paa 1 Krone pr. Ton af hver Indfribning og Udfribning i Narets Løb. Det vil ses, at dette vil løbe op til ganske anderledes store Summer, saa at Byrden, i Sammenligning med hvad Stibsfarten er bleven lettet ved Stibsafgiftens Ophævelse, ikke vilde blive særdeles stor. Men der kunde med Rette derimod gøres gældende, at man ved at lægge Fiskeriet sammen med Søfarten kom til at bebyrde Søfarten mer end rimeligt er, og det er ogsaa rigtigt. Som de statistiske Oplysninger vise, er jo Fiskeriet den næstfarligste Erhvervsgræn — næst Jærnbanevæsenet nemlig —, og dersom den samme Procentberegning kunde antages at gælde her som i Tyskland, vilde det her til Lands, hvis man gaar ud fra, at der er 8,000 Fiskere her i Landet, blive noget som 25 Dødsfald aarlig, og regner man 2,000 Kr. — for Fiskernes Vedkommende vil det ogsaa i de fleste Tilfælde ramme Familieforsørgere — for hvert Dødsfald, udgør Fiskernes Forsørgelse c. 50,000 Kr. aarlig. Naar, disse 50,000 Kr., lagte paa Søfarten, er naturligtvis en stor Byrde, men det forekommer mig, at der paa dette Punkt var Anledning for Staten til at træde lempende til. Det er jo allerede anerkendt i Princippet, gennem vor Finanslovgivning, at Staten er villig til at hve Bidrag, særlig for Fiskerbefolkningen til Assurance af deres Fartøjer; det vilde derfor ikke være urimeligt, om Staten ydede eet Bidrag til for ogsaa at lette denne Del af Stibsfartens Byrder, naar de bleve slaaede sammen med Fiskeriet. Dersom man tænker sig, at Staten yder Halvdelen, vil Fiskeriet ikke blive dyrere eller rettere sagt ikke mere farligt end den øvrige Søfart, og der vil være den store Fordel, at den fattige Fiskerbefolkning — og dette regner jeg for en demokratisk Beslutning af Landstinget — faar sin Forsikring ved at betale disse 50 Dre pr. Ton — og en Fiskerbaad regnes til 2 Tons. Det vil altsaa sige, at hver Fisker ved at betale en Krone aarlig kan være forsikret mod Ulykkestilfælde.

Alle andre Erhvervsklasser vare samlede under een Kategori, men dog delte i flere Underklasser, saaledes at det til Dels var overladt til Administrationen at træffe Grænsen mellem disse Underklasser, og der kunde der naturligtvis blive Plads for nogen Bilskaarlighed. Men man kunde ikke gaa nogen anden Vej end at forsøge sig frem, og derfor blev det bestemt, at hvert femte Aar

skulde en Revision af disse Fareklasser finde Sted, for at indtrufne Fejl kunde blive rettede. Dersom de foreliggende Beregninger ere rigtige, ville De ogsaa se, at den Byrde, der her blev Tale om, naar man slog det sammen under et, ikke vilde blive noget ganske særdeles stort. Man antog, at hele Byrden vilde kunne bæres ved en aarlig Præmiebetaling af 20—60 Dre pr. 100 Kr. Arbejds løn, altsaa ikke 1 Procent af Arbejds lønnen. 20—60 Dre var Beregningen efter de forskellige Fareklasser, og det er jo ikke umuligt, at det maaste var lidt for lavt beregnet; men selv om man vilde antage, at det steg til en Krone pr. 100 Kroners Arbejds løn eller til 1 pCt., vil man dog se, at det ikke var uoverkommeligt. Det vil altsaa sige, at i den farligste Klasse vil en Arbejder kunne forsikres for noget som 10 Kr. Personen. — Over for en hel Del Erhvervsgræne, som man overhovedet slet ikke ansaa for særlig farlige, var der givet Anledning til frivillig Forsikring i en dertil indrettet Anstalt, og det kunde jo maaste indrettes paa anden Maade.

Det var den Maade, hvorpaa Byrderne bleve fordelt. Naar der saa bliver Spørgsmaal om selve Forsørgelsesmaaden, var der den Styrke ved denne Ordning, at den gik ud paa en virkelig og varig Forsørgelse af de vedkommende. Det var ikke nogen Kapitalforsikring; de fik en Forsørgelse, naturligtvis med et forfæstligt Beløb, efter som det var et indtruffet Dødsfald eller Invaliditet, men Invaliden eller hans efterladte fik en Forsørgelse, beregnet efter ganske de samme Principper som i Invalidforsørgelsen. Dette Forslag kom til os omtrent i denne Skikkelse fra Landstinget og kom saa til 1ste Behandling i Folketinget i Samlingen 1890—91, og jeg tager ikke i Betænkning at sige, at vi ikke nogen Sinde fra Landstinget have faaet tilsendt et Forslag, hvilende paa et mere demokratisk Grundlag. Her i Tinget blev Lovforslaget ogsaa overvejende velvillig modtaget. Der skete kun den væsentlige Forandring at medens baade Kommissionen, Regeringen og Landstinget havde fastholdt en vis Forbindelse med Sygeforsørgelsesloven, blev denne hævet under Behandlingen her, og det viste sig ogsaa, at det kort efter lykkedes at gennemføre Sygeforsørgelsesloven selvstændig for sig, efter at den unødvendige Forbindelse med Ulykkesforsikringen var hævet der. Ved Sagens 2den Behandling lykkedes det ogsaa at gennemføre Forslaget her i Folketinget, og jeg kan derfor ikke ganske give den højtærede Indenrigsminister Ret i, at der var konstateret en Dissens med Folketinget om denne Sag. Men hvad var der da kommet imellem?